

Rila - planinarska idila, 11.01. - 13.01.2013.

Musala je najviši vrh Bugarske i Balkanskog poluostrva. Vrh se nalazi na 2925 metara nadmorske visine. Ime Musala potiče od reči „Mus Alah“, što znači „Alahova planina“. Vrh je ovako nazvan za vreme turske vladavine. Pre toga se zvao Tangra.

Dobro je, da se bar ne kaže, da se po večeri dan poznaje, jer naše planirano okupljanje u petak uveče otežala je uporna kiša. Samo spolja pokisli, krećemo iz dobro poznate Skerlićeve ulice i ako joj ikada budemo menjali ime može se večito zvati planinarska. Jezdeći autoputem, svetlucavi Niš nas usmerava ka Sićevačkoj klisuri koja nas dočekuje gustom maglom i dalje upornom kišom sve do bugarskog mesta Samokov.

Posle uobičajne pripreme selekcijom potrebnih stvari za poneti, kratkom vožnjom dolazimo do snegom okovanog Boroveca (1320m.n.v.). Vrlo tiho u koloni ga napuštamo. Vedru noć trošimo kretajući se uz šumoviti kanjon Musalenske Bistrice. Svitanje nam otežava oblak koji nas na visini 1950m.n.v. pritiska u saradnji sa teškim rančeva. U pomoć nam dolazi jedna pauza i okrepljeni nastavljamo dalje - očekivajući sunčanog saveznika. Pred sam planinarski dom, solidno umorni, dobijamo dozu snage i raspoloženja od željenog Sunca. Uz širok osmeh i prispelo nadahnuće obasjani snežni vrhovi nas posmatraju kako smelo napredujemo ka domu. Možda su se i naši rančevi probudili pa nas sami guraju. Ko zna, možda.

Posle nepunih 5 sati dolazimo do planinarskog doma Musala, a i malo sebi. Uz pravi rilski topao čaj, pored vatrice, skoro potpuno okrepljeni, kujemo dalje planove. Pogledom sa grebena mami nas kamena statua, takozvana Sfinga (2765 m.n.v.). Deo grupe joj kreće u goste. Prolazeći pored zaleđenih jezera Musalenskog cirkusa naizmenično praveći prtinu, počinje nešto da nas ješe. Opet onaj oblak. Vidljivost se smanjuje na 15 metara. Zajedničkim snagama uporno se penjemo. Kao iza ćoška, pomalja se vrh Sfinga (2765 m.n.v.). Radosni uz zajedničko fotografisajnje i meze iz ranca proslavimo naš susret, pa se do sledećeg viđenja, pozdravimo. Pod utiskom, već utabanom stazom, čavrljajući, vraćamo se do doma. Večernje neizbežno planinarsko druženje nas dodatno sprema za dugo očekivani san.

Ne znam kada se ko probudio, ali potpuno spremni krećemo na uspon u dogovorenih 05.30. Uz strah da će se neko vratiti u krevet saopštavam da termometar zvokoće na -15C. Iznad nas se prosulo vedro zvezdano nebo. Kolona planinara sa lampama na glavama podseće na transibirsku lokomotivu sa svetlećim vagonima. Poređenje nam dočaravaju drugari iz alpinističkog odseka na turno skijama, praveći nam kolosek. Pred zoru dolazimo do planinarskog doma na Ledenom jezeru, poznati kao Everest (2720 m.n.v.).

Posle doručka i montiranja potrebne opreme polazimo na završni uspon. Uz povremene talase vetra, zapuhani snegom izlazimo na krov Balkana, vrh Musala (2925 m.n.v.). Pogled i trenutna vidljivost nas ostavlja više smrznute, nego li samo vreme. Posle fotografisanja i punih očiju radosti, a bogami i ponekog sendviča, zadovoljni krećemo nazad. Predivno vreme i okolne predele neko koristi za foto, a neko za mentalnu arhivu. Posle dolaska u dom Musala pakujemo se za silazak u Borovec.

Uz srdačno pozdravljanje, opraštamo se od domara, koji nas je trpeo dva dana. Prošaran turistima Borovec napuštamo oko 15h. Uz usputne pauze sa nadoknadom kalorija stižemo u opet kišni Beograd u planirano vreme 23.30h. Hvala planini i drugarima planinarima na uspešno sprovedenoj akciji.

fotografije: Ekipa
Vođa puta, izveštaj: [Bobiša Marinović](#)